

Уставни суд Републике Србије (под постсоцијалистичким уставима од 1990. и 2006.год) је наследник оног претходног социјалистичког уставног суда и између њих има сличности у организацији (саставу), положају, избору, надлежности и начину рада. Уставни суд у Србији је и данас институција судске контроле уставности и законитости. Њега (по најновијем Уставу од 2006. године) чини петнаест судија који се бирају и именују на девет година, док се његов председник бира на време од три година тајним. Судије Уставног суда Србије се бирају и именују највише два пута и то тако да пет судија бира Народна скупштина, пет именује председник Републике а пет општа седница Врховног касационог суда. И по новом српском уставу судије Уставног суда уживају имунитет као и народни посланици, с тим да им је забрањено да врше другу јавну или професионалну функцију нити посао, изузев професуре на правном факултету. Судији Уставног суда дужност престаје истеком периода на који је биран или именован, на његов захтев, испуњењем законских услова за старосну пензију и разрешењем. Судија Уставног суда се разрешава ако повреди забрану сукоба интереса, трајно изгуби радну способност за судијску дужност, буде осуђен на казну затвора или кажњиво дело које га чини недостојним судијске дужности.

У погледу своје надлежности, Уставни суд у Србији се не разликује од осталих уставних судова и углавном решава исте уставне спорове и одлучује: о уставности и законитости општих аката (међународних уговора, закона, статута аутономних покрајина, колективних уговора и других прописа), решава спорове о сукобу надлежности између судова и других органа, одлучује о забрани рада политичке странке или друге политичке организације, као и сагласности њиховог статута или другог општег акта са Уставом и законом и на крају одлучује и о изборним споровима који нису у надлежности судова или других државних органа, одлучује о постојању повреде Устава од стране председника Републике и др. Нови Устав Републике Србије од 2006. године и Закон о Уставном суду из 2007. године предвиђају и коришћење уставне жалбе као средство заштите права и интереса грађана и тиме отклања једну дилему која је била предмет спорења у нашој стручној јавности. Иако је уставна жалба дуго била отворено питање, у нашој научној јавности је победило уверење да уставна жалба по немачком моделу најшире заштите права грађана треба да буде узор и за увођење овог средства заштите и код нас. Но и поред тога, наш нови Устав од 2006. године (и Закон о Уставном суду из